

Évközi 32. vasárnap – 2010. november 7. – C év

A mai olvasmányokban érdekes kitételekkel találkozunk. A makkabeus ifjak azért készek még az életüket is feláldozni Istenbe vetett hitükért és Isten törvényeiért, mert bíznak abban, hogy feltámadnak a halálból. Ugyanakkor egyikük így szól a kínzatusukban gyönyörködő zsarnok királyhoz: „A te számodra nincsen feltámadás az életre!” Jézus pedig így kezdi válaszát az evangéliumban a szadduceusoknak: „Akik méltók rá, hogy eljussanak a másik világba és a halálból való feltámadásra...” Ezek szerint nincs mindenki számára feltámadás? Nem mindenki támad fel? De, a test és a lélek újra egyesülése minden ember esetében megtörténik, senki nem semmisül meg a halálban, mert a halál az ember számára nem megsemmisülés. Azonban Jézus világosan elkülöníti az örök életre való feltámadást a kárhozatra való feltámadástól: akik igaz módon éltek, feltámadnak és üdvözülnek, akik gonosz módon éltek, feltámadnak és elkárhoznak. A kárhozatot nem lehet igazából életnek, emberi életnek nevezni. Nem véletlenül nevezi a Jelenések Könyve is „második halál”-nak. A kárhozat nem semmibe hullás ugyan, de nem is valódi élet. Már itt a földön is gyakran mondogatják azok, akik sok szenvedéssel, fájdalommal küszködnek: „Nem élet ez így!”. Legalábbis nem emberhez méltó élet. A lét és az élet nem ugyanaz. A tárgyak, kövek, fémek léteznek ugyan, de nem élnek. A növények és állatok élnek ugyan, de életük nem olyan, mint az emberé. Az ember élete valamiképpen túlnyúlik a földi lét határain. A lét ellentéte a nemlét, az emberi élet ellentéte azonban nem a nemlét, hanem a kárhozat.

Valóban, az örök életre szóló meghívás minden ember osztályrésze, azonban nem biztos, hogy mindenki elfogadja ezt a meghívást. Az igazi boldog életre való feltámadás nem automatikusan mindenkié. Ugyanez hangzik el a szentleckében Szent Pál apostol szájából a hitre vonatkozóan: „A hit ugyanis nem mindenkié.” Ezek szerint lennének olyanok, akiket Isten eleve kizár a hitre való eljutás lehetőségéből? Nem. Biztos, hogy Isten mindenkinek segít megtalálni a hitre vezető utat. Azonban nem kényszerít annak elfogadására. Az imént mondottakból az derül ki, hogy ezek szerint fontos összefüggés van a hit és az örök életre való feltámadás között. Azok jutnak el az igazi életbe, akik hisznek.

Érdemes ezt végiggondolni egy olyan társadalmi közegben, amely szinte semmi kapcsolatot nem lát az istenhit és a valós élet között, sőt éppen azt állítja, hogy a hitnek nincs sok köze az élethez. A hit azoknak való, akik már túl vannak életük javán, akik már nem vetik bele annyira magukat a nagybetűs életbe, esetleg éppen csalódtak az életben, kiábrándultak belőle: vagyis a betegeknek, öregeknek, megzakkantaknak. „Én még nem érek rá vallásoskodni, nekem élnem kell az életemet, végezni a munkámat, kiélni a vágyaimat stb. stb.” Mintha a hit nem lenne más, mint valamiféle ajtatoskodás, alkalmankénti imamormolás vagy bizonyos, életidegen szertartásokon való részvétel. Nem, a hit nem „fontosabb dolgok előli időrablás”, hanem egy olyan élő, szüntelen

jelenlévő kapcsolat Istennel, amelynek életünk minden dimenzióját, cselekedetét át kell hatnia. Ha valaki igazán szeret valakit, olyannyira, hogy összeforr vele az élete (pl. házastársaké, családtagoké, nagyon jó barátoké), akkor szinte soha nem tud cselekedni olyasmit, amiben valamiképp benne ne lenne a másik, mindenhova magával cipeli. Igyekszik nem tenni olyat, ami a másiktól eltávolítaná, a szeretett személy megtagadását jelentené. Igen, ezt jelenti a hit Isten iránt: ezt a szüntelen, élő szeretetet, Isten akaratának, Jézus példájának a figyelembevételét életünk minden pillanatában. Vagyis az egész életünket, annak minden területét és döntését be kell hálózni a hitnek, az Istennel való bizalmas kapcsolatnak. Ha nem is mindig tudunk mellette dönteni, ha meg is bántjuk egyes cselekedeteinkkel, akkor sem közömbös számunkra, akkor is szeretjük, s ezért érzünk bánatot elkövetett bűneink miatt, ezért kérünk bocsánatot értük. Aki így él, annak az élete nevezhető teljes értelemben vett emberi életnek itt a Földön. Akinek az életéből viszont hiányzik ez az Istenre való ráfeszülés, az Isten iránti szeretet és a felebarát iránti krisztusi szeretet, az igazából csak „létezik”, és nem él, mert hiányzik a valódi értelem, a végső cél minden cselekedetéből. Olyanná lesz, mint a példában szereplő filmsztár, akin csak úgy „eltelik az élet” anélkül, hogy értelmet talált volna benne. Már a földi életünket át kell hatnia az örök életre való készületnek, mert anélkül az evilági lét is értelmetlen számunkra, halálunk után pedig „nem lesz feltámadásunk az örök életre”, mert itt a Földön sem éltünk igazán.